

Els Hostes del Llac

identificació

Família **Taxodiàcies**

Taxodi / Xiprer calb

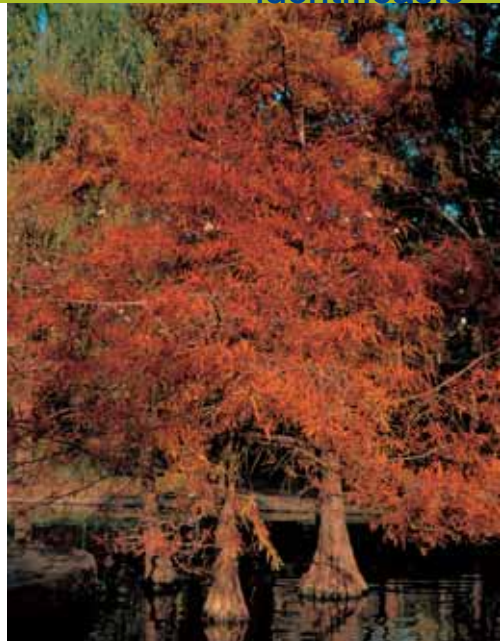
Taxodium distichum

Castellà: ciprés de los pantanos

Francès: cyprès chauve

Anglès: bald cypress

Origen: Àrees pantanoses del sud-est dels Estats Units.

localització

Comarca: Baix Llobregat

Municipi: Esplugues de Llobregat

Indret: Parc de Can Vidalet,
dins del llac.

dimensions i descripció

Alçada:	4,0 m
Perímetre del tronc a 1,3 m:	1,3 m
Diàmetre màxim de la capçada:	3,0 m
Edat estimada, 2005:	34 anys

Grup de tres individus de mida diferent, dos amb un sol tronc i capçada piramidal, i un amb troncs múltiples i capçada estesa. El seu fullatge de textura fina crea una cortina difosa enmig del llac.

singularitat

Pel seu valor estètic i paisatgístic. Per ser una espècie poc freqüent i característica dels llacs dels jardins romàntics.

història

Els taxodis són arbres que es plantaven sovint en els llacs dels jardins romàntics de finals del segle XIX per la seva qualitat estètica. Se'n poden veure, per esmentar-ne alguns, al parc de la Ciutadella a Barcelona, al parc Samà a Cambrils, al parc de Maria Luisa a Sevilla i al parc de Can Vidalet a Esplugues. Els de Can Vidalet, però, van sucumbir amb l'asseccada del llac, que es va produir durant els anys d'abandó del parc. La seva restauració, amb molt bon criteri, va contemplar que els taxodis recuperessin el lloc que els pertocava i fossin novament els hostes del llac. Avui, 30 anys després, estan tan ben adaptats, que ningú diria que no són els originals.

descripció de l'espècie

característiques morfològiques

La característica principal del taxodi, conegut també com a xiprer dels pantans, és la seva adaptació a viure en condicions ambientals difícils, en terrenys inestables d'aigües estancades i pobres en oxigen. Per això ha desenvolupat un sistema reticular que li permet apuntalar-se fermament i que està proveït alhora d'unes rels respiratòries (els neumatòfors, no visibles en els arbres joves) que emergeixen a la superfície. També té la peculiaritat de ser una de les poques coníferes que perd les fulles a l'hivern. El seu **tronc** és dret, de base eixamplada, amb contraforts, i **escorça** fibrosa de color castany. Al seu lloc d'origen pot arribar als 40 m d'alçada. La **capçada**, de branques esteses i primes, és piramidal, semblant a la d'un avet en els exemplars joves i més arrodonida en els adults. Les **fulles** són petites i linears, de color verd clar a la primavera i, si fa fred, vermelloses a la tardor. Les **flors** s'agrupen en raïms penjants. Els fruits són pinyes arrodonides, fosques i petites (2-3 cm); quan s'obren deixen anar les llavors que germinen al fang.

escorça

fulles

fruits

característiques ecofisiològiques

Necessita sòls molt humits o inundats (terres pantanoses), però no tolera bé la calç, que fa que les fulles es tornin grogues. Propi de climes subtropicals, s'adapta bé a llocs més freds, sempre que a l'estiu disposi de llum i calor. És resistent a la salinitat i a les ventades fortes. Pot arribar a ser mil·lenari.

utilització i curiositats

Pel fet de disposar de fortes arrels, en el seu lloc d'origen es conrea per protegir les costes de l'erosió de l'aigua. Introduït a Europa el 1640, s'ha plantat molt com a arbre ornamental. La seva fusta, de color marró vermellós, és de gran qualitat, lleugera, resistent i fàcil de treballar. Abans d'utilitzar-la cal fer-li un procés de curació i assecament. Es fa servir per a construccions a l'aire lliure, dipòsits d'aigua, bótes de vi, etc.

*Estels del vespre, iniciats a penes,
canten la llei en òrbites serenes;
l'herbei lloa la pau en son murmurí,
mentre el gorgol i l'ennuec de l'aigua
em van aconsellant, en llur ciència,
per a les coses vanes, indolència.*

Josep Carner

Àrea metropolitana de Barcelona
Mancomunitat de municipis

Coordinació i textos
Servei de Promoció i Conservació
Lurdes Planes i Sant-romà, geògrafa

Disseny gràfic
Oficina de Disseny
Laura Pons i Maragarita Tur

Fotografia
Ernest Costa i Savoia
Índex